

ПЪЖТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА
IV
ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ.
ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . 30 ЛВ.
ЗА ЧУЖБИНА . 80 ЛВ.
ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Одобрень и препоръчанъ отъ Министерство на Народното Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г.
РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ
ЦАРИЦА ИОАННА № 18
Пощ. чекова смѣтка № 1328

БРОЙ
22

Рибаря и прокълнатия духъ

Имаше едно време единъ много старъ и беденъ рибаръ, който съ голѣма мжка изхранваше семейството си. Всѣка сутринъ рано той ходѣше на ловъ за риба, но правилото му бѣше да хвърля мрежата си само четири пѣти.

Една лунна нощъ той отиде на брѣга на морето и хвърли мрѣжата си. Когато я изтегляше къмъ брѣга, почувствува че е тежка и помисли, че е уловилъ много риба. Той много се зарадва, но какво бѣше неговото разочарование, когато видѣ, че вмѣсто риба е изтегилъ единъ магарешки скелетъ.

Той закърпи мрежата си, която бѣше се скъсала на нѣколко мѣста и я хвърли втори пѣтъ.

Като я изтегляше, той почувствува, че е още по-тежка, но въ нея нѣмаше риба, а една кошница пълна съ калъ. Това го наскърби много.

— О, сждба, извика той, престани да преследвашъ единъ несчастникъ.

Безъ да се оплаква повече, той изхвърли кошницата и, следъ като изпра добре изцапаната съ калъ мрежа, хвърли я за трети пѣтъ, но изтегли само камъни и мидени черупки. Голѣмо бѣше отчаянието му и насмалко той щѣше да полудѣе.

Зазоряваше се. Следъ като се помоли на Бога, рибарѣтъ за последенъ пѣтъ хвърли мрежата си. Както и по-рано, той съ мжка я изтегли. И намѣри въ нея една жлѣта медна ваза, затворена и запечатана съ олово. Рибарѣтъ се зарадва.

— Ще я продамъ на лѣярѣтъ, си каза той и съ паритѣ, които ще взема за нея, ще си купя жито.

Той разгледа добре вазата, намѣри я доста тежка и я разтърси, за да види дали това, което съдържаше тя, не издава звукъ. Той не чу нищо. Това обстоятелство, както и печата върху оловения капакъ го накара да мисли, че вазата е пълна съ нѣщо много ценно. За да се увѣри въ това, той взе ножа си, отвори капака и наведе отвора къмъ земята, но се изненада много, като видѣ, че нищо не излиза. Тогава той я взе и докато я разглеждаше внимателно, видѣ, че излиза отъ нея гжстъ димъ. Тоя димъ се издигна до облацитѣ, после се разпротрѣ надъ цѣлия брѣгъ като гжста мъгла и следъ това взе формата на духъ, десетъ пѣти по-високъ отъ всички великани. Като видѣ това чудовище, рибарѣтъ поиска да избѣга, но бѣше толкова изплашенъ, че не можа да направи нито крачка.

— Велики душе, каза той, кой си ти и какъ можа да се поберешъ въ тая малка ваза?

Като изгледа презрително рибаря, духътъ

отговори:

— Какво се грижишъ ти, ти, когото азъ ще погубя?

— Да ме погубишъ! Ти нѣма да сторишъ това! Отвори рибарѣтъ. Току що те освободихъ, забрави ли това?

— Не, разбира се, каза духътъ, но това нѣма да ми попречи да те погубя; мога да ти дамъ само една милостъ.

— Каква е тая милостъ?

— Да си изберешъ отъ всички начини на умирање най-малко жестокиятъ.

— Така значи ми отплащашъ за доброто, което ти сторихъ.

— Не мога да се отнеса иначе съ тебе и, за да се увѣришъ въ това, изслушай историята ми:

„Азъ съмъ единъ отъ ония упорити духове, които се противопоставиха на волята на Соломона, синъ Давидовъ. За да ме накаже, пророкътъ ме затвори въ тази ваза и, за да не мога да излѣза отъ нея, той я запечата съ бо-

жественния си печатъ. Следъ това той ме хвърли въ водата.

Заклехъ се, че ако нѣкой ме освободи презъ първия вѣкъ, ще го направя много богатъ, но стотъ години минаха и никой не ми направи тая услуга. Презъ втория вѣкъ се заклехъ да открия всички земни богатства на този, който ми върне свободата. Обещахъ презъ третия вѣкъ, да направя моя освободител могъщъ владѣтель, но и този вѣкъ мина като другитѣ. Разгнѣвенъ отъ толкова разочарования, най-после се заклехъ, че ако нѣкой ме освободи, ще го убия немилостиво, като му окажа само тая милостъ: — да избере начина на смъртъта си. Тѣй като ти ме освободи, трѣбва да понесешъ сждбата си“.

Този разказъ наскърби рибаря, но жаждата за животъ го направи хитъръ.

— Тѣй като смъртъта ми е неизбежна, каза той, азъ се подчинявамъ: но преди да умра заклевамъ те да ми отговоришъ вѣрно на единъ въпросъ, който ще ти задамъ.

— Питай, каза духътъ.

— Бихъ искалъ да знамъ, дали наистина бѣше въ тая ваза; би ли посмѣлъ де се заклѣнешъ въ името на Бога?

— Заклевамъ се.

— Не мога да повѣрвамъ. Въ тая малка ваза не би се побралъ и малкия ти прѣстъ, какъ може да влѣзе въ нея грамадното ти тѣло?

— Азъ ти се заклевамъ, че бѣхъ въ нея.

— Не, наистина, не вѣрвамъ и не мога да повѣрвамъ, докато не видя това съ очитѣ си.

Изведнажъ, тѣлото на духа се разпрѣсна въ гжстъ димъ. Следъ като се разпротрѣ надалече, тоя димъ се събра и започна бавно да влиза въ вазата, докато не остана и следа отъ него навънъ. Тогава се чу гласъ:

— Невѣрни рибарю, увѣренъ ли си вече?

Вмѣсто да отговори, рибарѣтъ взе оловения капакъ и затвори бързо вазата.

— Проклетий духо, извика той, избирай сега ти какъ искашъ да умрешъ?

Чудовището се опита да излѣзе отъ вазата, но всичкитѣ му усилия бѣха напразно.

— Рибарю, приятелю мой, каза тогава той, всичко, което ти казахъ бѣше на шега; не трѣбваше да вѣрвашъ на нея. Отвори вазата, върни ми свободата, заклевамъ ти се, че нѣма да се разкайвашъ за това.

— Ти си неблагодарникъ и измамникъ, отвърна рибарѣтъ; разбери, че всички тия прѣструвки нѣма да ти послужатъ; ти ще се върнешъ въ вълнитѣ и ще останешъ тамъ, ако иска Богъ, чакъ до деня на „Страшния сждъ“.

Следъ тия думи, рибарѣтъ ритна медната ваза, която се изгуби въ морскитѣ дълбочини.

ИМПЕРАТОРЪТЪ И МУХАТА

(Китайска легенда)

Всѣки денъ, следъ като си свършеше работата, Ли-Та-Ку, императоръ на Китай, отиваше въ градинѣта, обкржаваша двореца и прекарваше тамъ всичкото си свободно време, любувайки се на цвѣта и дърветата. Императорѣтъ избираше градинаритѣ и се интересуваше отъ цвѣтата много, отколкото отъ държавни работи. Той обичаше всички цвѣтоухоуащи цвѣта, птичкитѣ перути, даже малкитѣ скакалки, казваше той често. „Отде знамъ нѣма ли да ни бждатъ лѣзени съ нѣщо“.

Еднажъ Ли-Та-Ку се спрѣ до синия лотосъ, който произхождаше тѣкмо изрѣзанитѣ си листи съ слънцето. Стражата и

свитата сжщо се спрѣха. Императорѣтъ видѣ, че грамаденъ паякъ е оплелъ паяжината си между два цвѣта на лотоса и малка муха се е впримчила въ нея и се мѣта изплашено, старейки се да се освободи.

Императорѣтъ предпазливо освободи пленницата съ думитѣ: „Лети, лети и бжди по-предпазлива!“

Ли-Та-Ку се отдалечи и съвсемъ не забеляза, че свитата му останала далече задъ него. Безгрижно легна той на мекия мѣхъ, затвори очи и скоро заспа. И изведнажъ надъ главата му се чу тихо бръмчене, което все повече се чуваше: малка муха се въртѣше и го гделичкане съ крилата си. Ли-Та-Ку, безъ да отвори очи, махна съ ръка и се удари по бузата. Отъ ула се събуди.

— Лоша муха, почна императорѣтъ.

Той не успѣ да довърши: нѣ-

какъв шумъ му привлече вниманието. Изъ задъ храститѣ дива лоза се чуваше шепотъ:

— И тѣй, решено е. Тая вечеръ, — каза единъ гласъ.

— Да, — отговори другъ, — всичко е готово. При вратата на императорската спалня стоятъ само двама войници, съ които лесно ще се разправимъ.

Като спрѣ да диша, Ли-Та-Ку отстрани предпазливо храститѣ и видѣ двама свои гвардейци. Императорѣтъ веднага се върна по сжщия пѣтъ и предъ него се яви свитата му.

— Ваше Величество, — можа само да промълви дебелия министъръ, обезпокоенъ отъ дългото отсъствие на императора.

— Да се извика началника на полицията! — се разпореди Ли-Та-Ку; — имамъ да му заповѣдамъ нѣщо.

Малката муха се люлѣеше на една тревичка при краката на императора.

— Прощавай, малка мушичке, благодаря ти! — тихо прошепна той когато я забележи.

МАЛКО СМѢХЪ

Сказчикътъ: Спиртътъ е отрова. Ако турите предъ едно магаре една кофа вода и една кофа вино, то ще избере водата... Знаете ли защо?

Единъ слушателъ: Защото е магаре!

Присѣствие на духа.

Единъ господинъ се приближава къмъ вждичаря.

— Какво, има ли риба?

— Има зерь. Вчера наловихъ повече отъ десетъ кила.

— Чудесно. А знаешъ ли кой съмъ азъ?

— Не.

— Ще ви кажа. Азъ съмъ дредседателъ на сжда, а риболова тукъ е забраненъ.

— Ами вие знаете ли кой съмъ азъ?

— Не.

А презъ нощта вмъкналитѣ се въ императорската спалня злодеи бѣха хванати отъ полицията.

— Председателъ на клуба на лѣжшиѣ.

Любезность:

— Мила моя, ида отъ института за разхубавяване.

— Сигурно е билъ затворенъ.

— Ей, хлапакъ, не те ли е срамъ да пушишъ цигара?

— Какво да правя, госпожо, като нѣмамъ пари да си купя пура.

На бавете с и
отъ редакцията на
„ПЪЖТЕКА“

следнитѣ книги съ
крайно намалени цени:

Червеноокитъ дяволъ 10

Принцѣтъ пиратъ 15

Съкровището на парагв. президентъ 5

Тайната на Чандеръ Рао 5

Поразяващата ржка 10